

HỒI 50

Nợ Tình Vương Mặc

Huỳnh Dương thành.
Tuyệt lớn.

Đại Thanh lâu vẫn chưa mở cửa đón khách. Ba người bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Tố Tố nấp trong một gian sương phòng không người trên một tiểu lâu ở tiền viện, đợi gã giúp việc của tiệm tơ lụa. Phối Phối hiện giờ là hy vọng trốn thoát duy nhất của ba người.

Từ Tử Lăng đang thọ trọng thương, chỉ với sức của một mình Khấu Trọng, quả thật không có cách nào để đưa hai người ra khỏi thành được. Trầm Lạc Nhạn mất đi cuốn sổ, nhất định sẽ tìm đủ biện pháp để truy tìm ba người, bởi cuốn sổ đó có liên quan trực tiếp đến sự hưng suy của quân Ngõa Cương. Khấu Trọng dựa tay đứng ngó ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: "Thật không giấu người, lúc bà nương Trầm Lạc Nhạn đó ngỡ rằng người đã chết, thần thái biến đổi rất dị thường, tuyệt đối không phải giả tạo đâu!".

Từ Tử Lăng đang ngồi xếp bằng điều tức, nghe gã nói vậy liền mở bừng hai mắt, lầu bầu nói: "Đừng có nói bậy! Ta nghĩ đến bà nương đó là lại phát hỏa trong lòng!".

Khấu Trọng quay đầu lại cảnh cáo: "Chớ nóng giận! Cẩn thận tẩu hỏa nhập ma!".

Từ Tử Lăng cả kinh, biết rõ vì mình đã trọng thương, công lực giảm sút, tình cảm vì thế cũng dễ bị kích động, vội vàng ngưng thần tụ khí, hồi phục trạng thái bình tĩnh, trong lòng không một gợn sóng nhỏ.

Tố Tố thoáng đỏ mặt nói: "Trầm Lạc Nhạn cũng từng truy vấn qua quan hệ của tỷ tỷ với hai người, sau khi ta nói ra, dường như nàng ta có vẻ không tin lắm. Bây giờ nghĩ lại, nói không chừng là nàng ta ghen thật đó!".

Khấu Trọng quay ra nhìn bầu trời và mặt đất đang phủ trắng tuyết, gật đầu nói: "Trước đây Trầm bà nương đã nói qua, nếu như phải gả cho người ta, thì nàng ta sẽ gả cho tiểu Lăng, còn đệ thì chỉ có thể làm tình lang mà thôi. Lúc đó còn tưởng là nàng ta nói đùa, giờ nghĩ kỹ

lại cũng thấy có ba bốn phần chân ý đó! Hà! Nếu mà có thể khiến bà nương đó khổ não một phen vậy thì thù hận gì cũng báo cả rồi!". Tiếp đó lại hung phấn nói: "Ồ! Tới rồi!".

"Cạch! Cạch!".

Tiếng gõ cửa vang lên. Gã giúp việc lạnh run cầm cặp mang theo một bọc vải đã gói kỹ tới: "Đoạn cẩm đã mang tới rồi!".

Một tên đại hán từ trong đại đường chạy qua sân trước, hé cửa ra hỏi: "Có chuyện gì?".

Gã giúp việc đưa bọc vải cho đại hán, run giọng nói: "Đương nhiên là tơ lụa thượng đẳng, đây là đồ của Phối Phối cô nương".

Dứt lời liền lập tức quay người đội tuyết bỏ đi. Đại hán ngạc nhiên ngăn người giầy lát, sau đó mới mang bọc vải vào trong. Khấu Trọng vội phục người xuống sàn, áp sát tai nghe động tĩnh dưới lầu.

Chỉ nghe một giọng nữ cất lên: "Hà Phúc! Có chuyện gì?".

Hà Phúc đáp: "Thật kỳ lạ! Có người mang đến một cuộn tơ lụa thượng đẳng, chỉ đích danh phải đưa cho bà chủ!".

Nữ nhân nói: "Chuyện này thật là kỳ lạ! Bà chủ đã lâu không còn xuất hiện tiếp khách nữa rồi, thật không ngờ còn có người muốn lấy lòng bà ấy. Cứ mang đến chỗ đó đi, đợi bà chủ về rồi tính sau!" Khấu Trọng nghe vậy liền lập tức lướt người ra khỏi sương phòng, chưa đầy nửa khắc sau đã quay lại nói: "Thì ra Phối Phối là lão bản nương ở đây, trú trong một căn phòng u tĩnh ở hậu viện, có điều hiện giờ không biết biết ả ta đã đi đâu rồi".

Từ Tử Lăng nói: "Nơi này cũng không phải nơi ẩn thân tốt, chi bằng chúng ta cứ tới khuê phòng của ả ẩn nấp thì hơn!" Khấu Trọng thầm kêu hảo kế, vội bế Tố Tố lên, đi trước dẫn đường.

Từ Tử Lăng đi sát phía sau gã, không hề khó khăn hay có vẻ mệt mỏi gì. Nếu như Dương Hư Ngạn tận mắt trông thấy tình hình lúc này, nhất định sẽ cả kinh thất sắc, không dám tin vào mắt mình nữa. Nên biết rằng Trường Sinh Quyết là mật kíp thiên cổ bất truyền của đạo gia, có khả năng đoạt quyền tạo hoá, quỷ thần mặt trắc, vượt xa sức tưởng tượng của con người. Lúc đó Dương Hư Ngạn đâm một kiếm vào tiểu phúc của Từ Tử Lăng, đã bị cuốn sổ cản lại, nên chậm mất một nhịp. Chính một sát na ngăn ngủi đó đã giúp Từ Tử Lăng kịp thời hóa giải luồng chân khí chết người của gã. Khí Hải huyết ở bụng dưới nếu như thọ thương, vốn cực kỳ khó hồi phục, đặc biệt là đối với những người luyện khí như Từ Tử Lăng.

Nhưng nhờ có công năng đặc dị bảo mệnh trường sinh của Trường Sinh Quyết, lại có Khấu Trọng dùng chân khí đồng nguyên trị liệu, vì vậy chỉ cần một đêm công phu, Từ Tử Lăng đã khôi phục quá nửa công lực, tạo nên một kỳ tích khiến người ta không thể tin được.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và cả Tổ Tổ đương nhiên đều cho rằng đây là chuyện hết sức bình thường, không có gì là đặc biệt. Nhưng Trầm Lạc Nhận thì không cho là vậy, nên đã tính toán nhầm lẫn, chỉ tìm kiếm trong khuôn viên hai dặm kể từ nhà nàng ta, cho người lục khắp hang cùng ngõ hẻm, không ngờ lại khiến ba người càng dễ trốn chạy hơn.

Lúc này các cô nương trong Đại Thanh Lâu đều vừa mới thức dậy, người nào người nấy đều bận rộn mục dục canh y, chưa ai ra khỏi phòng, vì vậy hành lang trong viện chỉ thi thoảng mới có bóng nữ tì chạy qua chạy lại.

Ba người tìm đến phòng xá của lão bản nương Phối Phối mà không gặp bất kỳ trở ngại nào, sau khi tránh khỏi hai ả tỳ nữ ở tiền sảnh, liền nấp vào trong khuê phòng của ả ta. Khấu Trọng chẳng chút khách khí, lôi chăn lôi đệm ra cho Tổ Tổ lúc này đã lạnh tới phát run đấp, sau đó đỡ Từ Tử Lăng chui vào một bên, tự mình thì ngồi ở góc giường mỉm cười nói: "Quân Ngõa Cương xem ra cũng không lợi hại lắm, ít nhất bây giờ cũng chưa làm gì được chúng ta!".

Tổ Tổ liền quả mắng: "Tiểu Trọng xấu nhất là hay tự mãn, đợi ra khỏi thành rồi hãy đắc ý cũng chưa muộn mà!". Từ Tử Lăng nói: "Từ khi rời khỏi Dương Châu tới nay, chúng ta ngày ngày đêm đêm đều phải sống một cuộc sống của kẻ chạy trốn, ta ước gì có thể tìm được một địa phương sơn minh thủy tú để an định lại, hưởng thụ một chút cuộc sống yên bình".

Tổ Tổ hưng phấn cùng gã thảo luận xem nơi nào mới là địa phương lý tưởng. Một lúc sau thì Khấu Trọng lại hỏi về võ công của Dương Hư Ngạn, Từ Tử Lăng kể lại tường tận, đoạn lo âu nói: "Nội công của người này đã đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục, không chỉ có thể dồn khí kinh ra đầu mũi kiếm, mà còn có thể hóa thành muôn ngàn đạo chân khí, sinh ra trăm ngàn lực đạo kéo đẩy khác nhau, khiến ta hoàn toàn không thể phát huy được trình độ lúc bình thường luyện công".

Khấu Trọng trầm ngâm: "Chuyện này đích thực rất hứng thú đấy, hấn mà làm được thì chúng ta cũng có thể làm được".

Tổ Tổ hiếu kỳ hỏi: "Tiểu Lăng không nhìn rõ hình dáng hấn thế nào sao?".

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này càng kỳ quái hơn, nơi đệ và hấn động thủ vốn tối đen như mực, nhưng đệ lại thấy kiếm quang loang loáng trước mắt, thêm vào đó hấn ta di chuyển tấn tốc như loài quỷ mị, khiến ngay cả hấn ta cao gầy thấp béo thế nào đệ cũng không nhìn rõ nữa".

Khấu Trọng vỗ đùi nói: "Ta hiểu rồi! Người thử dùng ngón tay ấn vào mắt xem, có phải thấy mắt bị hoa lên không. Dương Hư Ngạn nhất định đã lợi dụng đạo lý này, dùng kiếm khí sinh ra áp lực lên mắt, khiến đối thủ sinh ra ảo giác. Ô! Tên tiểu tử này thật là lợi hại".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Có lẽ đúng như người nói. Nhưng thanh kiếm của hấn lại càng đáng sợ hơn, rõ ràng là kích trúng rồi, không ngờ lại là khoảng không, còn khi chân chính kích trúng rồi thì binh khí của ta lại bị trượt đi, không thể nào cản nổi đường kiếm của hấn, chẳng trách mà bao nhiêu nhân vật bá chủ nhất phương đều phải nuốt hận dưới kiếm của hấn".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi: "Tên tiểu tử này quả có chút đạo hạnh! Suyt!". Ba người liền lập tức im lặng không nói. Tiếng bước chân từ xa lại gần, cả Tố Tố cũng ẩn ước nghe thấy, tiếp đó là tiếng hai ả tỳ nữ bên ngoài đồng thanh vang lên: "Phu nhân đã về!".

Một giọng nữ mang theo vẻ lãnh mạc, thâm trầm cất lên: "Đây là thứ gì vậy?".

Một ả tỳ nữ đáp: "Không biết ai đã mua một cuộn tơ lụa của lão tự hiệu ở phố Tây cho người đem tới đây, chỉ đích danh tặng cho phu nhân. Chuyện này đã báo cho Vân nương biết rồi".

Phối Phối im lặng hồi lâu, sau đó mới chậm rãi nói: "Các người đi gọi Vân nương đến đây cho ta!".

Hai ả tỳ nữ liền lập tức vâng lệnh chạy đi. Khấu Trọng vênh tai lên nghe thấy thanh âm Phối Phối ngồi xuống, liền thấp giọng nói: "Để nghe xem bọn họ nói gì trước đã!".

Từ Tử Lăng nói: "Vân nương không phải là người đã đón tiếp chúng ta tối hôm đó hay sao?".

Khấu Trọng khẽ gật đầu. Trong giây lát, ba người đều cảm thấy có chút khẩn trương. Hiện giờ Phối Phối có thể nói là hy vọng cuối cùng của họ. Giả dụ đường này không thông, ba người đành phải dựa vào sức của mình để đào tẩu.

Trước đây Từ Tử Lăng còn chưa bị thương, chuyện này đã khó thể làm được, hiện giờ muốn tự mình đào tẩu khỏi Huỳnh Dương thành, e rằng khó càng thêm khó. Chẳng bao lâu

sau thì Vân nương đã tới. Phối Phối bảo hai ả tỳ nữ ra ngoài rồi nói: "Điều tra ra là chuyện gì chưa?"

Vân nương cung kính nói: "Đã hỏi rồi, người mua vải có lẽ là Tố Tố, thời gian là sau giờ Ngọ ngày hôm qua. Xem ra là hai tên tiểu tử kia dùng thủ pháp ném đá dò đường để tìm phu nhân đó".

Ba người trong phòng nghe xong mà giật mình kinh hãi, bởi khi nhắc tới họ, Vân nương không hề khách khí chút nào. Phối Phối trầm ngâm giây lát rồi nói: "Nên là như vậy. Có điều, ta e bọn chúng không thể tới đây được. Hiện giờ Từ Tử Lăng đã bị Dương Hư Ngạn đánh trọng thương, sinh tử còn chưa biết thế nào. Trầm Lạc Nhạn lại đang toàn lực tìm kiếm tung tích bọn chúng. Vừa rồi ả ta có gọi ta đến, nói rõ nếu Ba Lăng Bang chúng ta can thiệp vào chuyện này, thì ả nhất định sẽ không khách khí. Vì thế chúng ta tuyệt đối không thể nhúng tay vào được".

Bọn ba người Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau lo lắng, lòng như trầm hấn xuống. Vân nương ở bên ngoài tức giận nói: "Lần này bị Hương thiếu gia hại chết rồi! Đắc tội với quân Ngõa Cương, chúng ta làm sao có thể đứng chân ở Huỳnh Dương thành này nữa?"

Phối Phối nói: "Cách duy nhất bây giờ là phải ngoan ngoãn hợp tác với Trầm Lạc Nhạn. Vừa rồi ta cố ý ở đây một mình, xem xem Khấu Trọng có hiện thân kiến diện hay không, hiện giờ đã chứng minh được hấn còn chưa tìm tới đây. Bây giờ ta sẽ đi báo cáo chuyện này với Trầm Lạc Nhạn, nếu như bọn chúng tới đây, ngươi phải tìm cách cầm chân bọn chúng càng lâu càng tốt, tất cả đợi ta về rồi mới nói".

Nói đoạn liền đẩy cửa bước ra ngoài. Ngay cả hy vọng cuối cùng cũng đã bị dập tắt, ba người liền thu dọn lại căn phòng của Phối Phối cho đúng với nguyên trạng lúc đầu, rồi lên lút rời khỏi. Mượn tuyết lớn che thân, Khấu Trọng cõng Tố Tố cùng Từ Tử Lăng tấn tốc vượt qua mấy dãy nhà, chạy vào đại hoa viên phủ đệ của Từ Thế Tích. Khấu Trọng cẩn thận quan sát một hồi, đoạn nói: "Nếu đúng như Trần Lão Mưu đã dạy thì nơi làm việc của Từ Thế Tích hẳn là một trong hai gian sương phòng ở phía Tây và phía Đông của đại sảnh, địa đồ của Huỳnh Dương thành chắc cũng ở đó thôi".

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện này kiểm tra là biết liền, chúng ta đi mau thôi!"

Ba người liền chạy qua hoa viên, nấp vào một chỗ khuất trong tiền viện. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ đã có kinh nghiệm đột nhập hết sức phong phú, tiến thoái có độ, dùng bước đúng chỗ, đúng lúc, sau khi tránh khỏi thị tuyến của mấy tên gia bộc, đã dễ dàng lên

vào thư phòng chứa đầy giấy tờ sách vở của Từ Thế Tích. Hai gã làm theo đúng những gì được Trần Lão Mưu chỉ dạy, nhanh nhẹn tìm kiếm trong đồng văn kiện giấy tờ, đọc lướt qua tất cả các văn kiện rồi đặt chúng trở lại chỗ cũ, tuyệt đối không để có người phát hiện ra bọn gã đã động thủ động cước vào đây. Số văn kiện trong thư phòng lên tới cả ngàn, vì vậy công việc này hết sức tốn thời gian và công sức. Cả Từ phủ yên lặng và lạnh lẽo, không biết các cao thủ trong phủ có phải đều đã tham gia hành động tìm kiếm bọn gã rồi hay không?

Hai gã vận hết nhãn lực, tìm kiếm trong bóng tối của căn phòng rộng. Đến tận canh một, Khấu Trọng mới có thu hoạch. Ba người tụ lại một chỗ, chăm chú quan sát bức địa đồ đã được mở rộng. Tổ Tổ điểm ngọn đèn dầu trên bàn lên, Khấu Trọng cúi bỏ ngoại ý trùm ra ngoài, để phòng ánh sáng lộ ra ngoài. Từ Tử Lăng mở ra đến trang thứ ba mới vui mừng nói: "Chính là trang này rồi!".

Đó là một tấm bản đồ của hệ thống cống ngầm dưới lòng thành Huỳnh Dương, họa công hết sức tỉ mỉ, còn có cả văn tự giải thích cặn kẽ nữa. Khấu Trọng chỉ tay vào một thủy đạo ở nam thành nói: "Thủy đạo này nối liền với hào nước xung quanh thành, rộng tới năm thước, chúng ta có thể đi qua được".

Từ Tử Lăng chỉ tay vào chỗ giao tiếp giữa hào nước và kênh nói: "Cửa kênh này nhất định có thứ gì đó chặn lại như là cửa sắt chẳng hạn, chúng ta phải có công cụ như cửa sắt hay thứ gì đó tương tự mới có thể phá hàng rào mà ra được".

Khấu Trọng cười cười nói: "Chuyện này thì dễ, để ta lo là được. Bây giờ ta đi dò đường trước, hai người cứ ẩn nấp ở đây, đợi ta trở về!".

Ba người lại nghiên cứu thêm một hồi nữa, chỉ nghe Tổ Tổ buồn bã nói: "Chúng ta đều không thể đi được đâu! Thủy đạo dài như vậy, chúng ta sẽ chết ngạt mất thôi!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Có tiểu Trọng này ở đây, Tỷ tỷ làm sao có vấn đề được chứ? Lần trước tiểu Lăng đã hôn miệng tỷ tỷ rồi, lần này thì tới lượt đệ nhé!" Tổ Tổ trừng mắt nhìn gã một cái, gương mặt xinh đẹp đỏ hồng lên.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: "Trọng thiếu gia ngươi sao có thể khinh bạc tỷ tỷ như thế? Tỷ đệ chúng ta thanh thanh bạch bạch, lúc đó chỉ là kế quyền nghi mà thôi!" Khấu Trọng vội vàng xin lỗi rồi rút, đảo mắt một vòng nói: "Hai người tốt nhất nên nấp vào trong cái tủ lớn kia, chỉ cần ta mang các đồ bên trong đi, thì sẽ đủ chỗ cho hai người dung thân. Tiểu Lăng có thể thừa cơ liệu thương, Tổ tỷ cũng có thể ngủ một giấc cho lại sức".

Khi Từ Tử Lăng tỉnh giấc, Tổ Tổ đang rúc vào lòng gã ngủ vùi. Gã vội đánh thức nàng dậy, thấp giọng nói: "Có người tới!" Tổ Tổ sợ hãi rúc sâu hơn vào người gã, đến thở cũng không dám thở mạnh. Cửa phòng bật mở. Giọng nói thánh thót của Trầm Lạc Nhạn vang lên bên ngoài: "Thế Tích! Địa đồ của Huỳnh Dương thành ở đâu?".

Một vài tiếng động khẽ, sau đó là tiếng mở địa đồ, Từ Thế Tích nói: "Chúng ta đã tìm hết cả khu nam, nhưng vẫn chưa tìm thấy hai tên tiểu tử đó, theo ta thấy nên mở rộng phạm vi, đồng thời phong tỏa các khu vực đã được tìm kiếm, để tránh bọn chúng có thể chạy ngược lại những chỗ đã tìm kiếm rồi".

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ. Dựa vào chân khí kỳ dị của gã, muốn tránh khỏi tai mắt của hai người này tuyệt đối không phải chuyện khó. Nhưng Tổ Tổ chỉ tinh thông vài chiêu quyền cước phổ thông, không biết chút tâm pháp thượng thừa nào, chỉ cần Trầm Lạc Nhạn và Từ Thế Tích định thần lại, nhất định sẽ phát giác ra trong tử cô người. Nghĩ tới đây, tâm niệm gã chợt máy động, vội chầm chậm dồn chân khí qua miệng Tổ Tổ, quả nhiên Tổ Tổ đã đình chỉ hô hấp, chuyển từ hô hấp bằng mũi sang hô hấp nội tức.

Trầm Lạc Nhạn và Từ Thế Tích lại tiếp tục thương lượng phương pháp phân bố thời gian trực ban, tìm kiếm toàn thành, phong tỏa phân khu. Chợt nghe tiếng Trầm Lạc Nhạn kêu lên khe khẽ, sau đó là tiếng hôn hít thân thiết. Trầm Lạc Nhạn quát khẽ: "Đừng làm vậy, người ta chẳng có tâm tình làm chuyện này!".

Từ Thế Tích hừ lạnh nói: "Chẳng có tâm tình? Thế lúc nào nàng mới có tâm tình? Chúng ta đã bao lâu không thân thiết rồi?".

Trầm Lạc Nhạn không vui nói: "Bản cô nương không có tâm tình thì không có tâm tình, lẽ nào phải báo cáo lại với Từ gia sao?".

Ngữ khí của Từ Thế Tích trở nên mềm mỏng, cơ hồ như cầu xin: "Lạc Nhạn! Nàng biết trước giờ ta luôn một lòng một dạ với nàng mà! Xin nàng chớ nên để người khác ảnh hưởng đến cảm tình của hai ta!".

Tổ Tổ ở trong tử khế huých tay vào bụng Từ Tử Lăng, thị ý người ảnh hưởng đến quan hệ của hai người chính là Từ Tử Lăng. Trầm Lạc Nhạn làm mặt lạnh nói: "Không được nói bừa, làm gì có người ngoài người trong ở đây chứ? Từ gia trước giờ luôn luôn phong lưu đa tình, nhiều một người hay bớt một người có can hệ gì chứ? Huỳnh một lòng một dạ với ta ư, xin chớ nói đùa nữa!"

Từ Thế Tích dường như xấu hổ quá hóa giận nói: "Ta vốn không định nói ra, nàng đã biết chuyện đó là đóng kịch rồi, tại sao bây giờ mới tính sổ với ta?" Ngung lại giầy lát, y lại nói tiếp: "Từ khi nàng gặp phải tên tiểu tử Bạt Phong Hàn đó, bị đằm ngôn mật ngữ của gã dụ dỗ đi chơi cả ngày, lúc trở về thì đã hoàn toàn biến đổi. Cả Mật công cũng hỏi ta về chuyện này, nàng bảo ta phải nói lại với Mật công thế nào đây?"

Lần này đến lượt Từ Tử Lăng cảm thấy lúng túng và ngại ngùng. Thì ra Trầm Lạc Nhạn đã gặp Bạt Phong Hàn, nói không chừng đã từng lên giường với nhau, bằng không Từ Thế Tích đâu có ghen đến vậy. Tổ Tổ cũng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, vì Trầm Lạc Nhạn đích thực đã biến sắc khi nghe tin Từ Tử Lăng chết, làm sao đột nhiên lại xuất hiện một gã Bạt Phong Hàn ở đây vậy?

Chỉ nghe Trầm Lạc Nhạn đại nộ nói: "Chuyện của huynh tôi không quan, chuyện của tôi huynh cũng không cần quan làm gì".

Từ Thế Tích lại nhũn nhặn thở dài nói: "Bạt Phong Hàn không chỉ là người ngoại vực, mà lần này hắn đến Trung nguyên rõ ràng là để làm mưa làm gió. Nghe nói hắn đã dùng kiếm lập danh, trước sau đánh bại hơn mười danh gia ở các nơi, kết quan hệ với hạng người này tuyệt đối không phải chuyện tốt đâu".

Trầm Lạc Nhạn trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: "Hiện giờ trong lòng tôi chỉ nghĩ đến làm sao lấy được cuốn sổ đó về thôi, nếu để nó rơi vào tay quan phủ, hậu quả thật khó mà lường nổi. Chúng ta mau đi thôi!"

Đợi cho hai người đi khỏi, Từ Tử Lăng và Tổ Tổ mới thở phào nhẹ nhõm. Tổ Tổ ngẩn mặt lên, hơi thở như lan như huệ phả vào mặt Từ Tử Lăng: "E rằng Từ Thế Tích đã nhầm mất rồi!"

Từ Tử Lăng cười khố nói: "Tỷ tỷ chưa từng gặp gã Bạt Phong Hàn đó nên mới nói vậy, người này chẳng những võ nghệ cao tuyệt, mà còn có một mị lực hết sức đặc biệt, chỉ cần y tùy tiện đứng lên cũng có thể khiến tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung lên mình y. Đệ quả thực còn kém xa so với y".

Tổ Tổ có vẻ không vui: "Thế nào ta cũng không tin, đệ và tiểu Trọng niên kỷ còn nhỏ, nhưng thời gian trôi dần, tỷ tỷ không tin có kẻ nào có thể che mờ ánh sáng của hai đệ đâu, chỉ có điều là hiện giờ hai đệ còn chưa biết được mình hấp dẫn thế nào đó thôi! Sự thật là mỗi một ngày các đệ đều có sự thay đổi mới, đặc biệt là khí chất đặc thù mà chỉ mình hai đệ mới có, khiến cho cả tỷ tỷ đây cũng phải động tâm nữa!".

Hai người tuy đứng trong tử chật hẹp, thân thể tiếp xúc hết sức gần gũi, song hoàn toàn tâm vô tạp niệm, tất cả chỉ là tình cảm tử đệ thuần khiết và trong sáng.

Từ Tử Lăng ngưng ngưng nói: "Tổ tỷ đừng nói đùa nữa, hãy ngủ thêm một lúc nữa có được không?".

Tổ Tổ nhu thuận gật đầu, gục đầu vào lòng gã như một con cừu non ngoan ngoãn, nhắm nghiền đôi mắt xinh đẹp, ngủ thêm một lát. Ôm chặt thân hình nóng bỏng của Tổ Tổ trong lòng, Từ Tử Lăng bắt đầu suy nghĩ liên miên. Đột nhiên, gã chợt có cảm giác không biết phải làm như thế nào, phải đi con đường nào tiếp theo. Chuyện gã suy nghĩ đầu tiên, không phải là tìm Vũ Văn Hóa Cập báo cừu cho Phó Quân Sước, mà là nên an bài cho vị hảo tử tử trong lòng này như thế nào cho thỏa đáng. Vấn đề chính là gã và Khấu Trọng không rõ quan hệ của Tổ Tổ và Lý Tịnh. Cho dù có thể tìm được Lý Tịnh, cũng rất có thể chỉ làm cho sự tình thêm rắc rối. Giờ đây là lúc binh hoảng mã loạn, bọn gã cũng không thể yên tâm để Tổ Tổ ở một mình ở bất kỳ nơi nào. Hai gã đã trở thành mục tiêu của muôn người, nên mang nàng bên mình cũng là việc hết sức nguy hiểm.

Gã nghĩ được một lúc, đầu óc như muốn nổ tung ra. Đúng lúc này thì Khấu Trọng quay lại. Lúc này trời đã gần sáng, Khấu Trọng chui vào trong tử, chán nản nói: "Lần này hỏng rồi, thì ra ở lối ra của thủy đạo lại chia thành mười mấy thủy đạo nhỏ khác, đến chớ cũng không chui lọt, chúng ta đúng là tổn công tổn sức, vui mừng vô ích!".

Tổ Tổ nói: "Đệ đã xuống đó xem rồi sao?".

Khấu Trọng gật đầu: "Đương nhiên đã tới đó. Đệ vừa mới trộm một bộ y phục mới để thay đó! Ôi mệt quá!".

Từ Tử Lăng nói: "Chẳng trách người người có mùi lạ!".

Khấu Trọng nói: "Ta cũng tiện thể xem xét tình hình phòng vệ ngoài thành rồi, đâu đâu cũng là quân Ngõa Cương, những chỗ tương đối cao trong thành đều có quân canh gác, muốn rời khỏi đây e rằng còn khó hơn lên trời! Tiểu Lăng ngươi đã đỡ chút nào chưa?"

Từ Tử Lăng nói: "Chỉ cần ba ngày thời gian là ta có thể hoàn toàn hồi phục". Sau đó lại nói: "Ta có một cách!".

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên: "Ngươi thật có bản lĩnh, ta đã kể cùng lực kiệt rồi đó, mau nói ra xem nào!".

Từ Tử Lăng nói: "Vẫn là cuốn sổ đó thôi. Đối với quân Ngõa Cương, cuốn sổ này còn quan trọng hơn cả Dương Công Bảo Khố gì đó nhiều, chúng ta lấy nó ra làm điều kiện đàm phán, người nói xem có được không?".

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát, gật đầu đồng ý nói: "Đây đích thực là biện pháp duy nhất trong lúc không có biện pháp. Có điều tốt nhất nên đợi người hoàn toàn hồi phục rồi chúng ta mới đi tìm Trầm bà nương giao dịch, như vậy sẽ chắc chắn hơn một chút".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Không cần phải động thủ, sớm hay muộn một chút cũng chẳng can hệ gì. Theo tin tức mà ta mới nghe trộm được, Trầm Lạc Nhạn sớm nay đã bắt đầu tìm kiếm khu vực này, nếu như để người ta tìm thấy mới bắt đầu nói chuyện giao dịch, vậy thì chúng ta sẽ thiệt đó".

Khấu Trọng nói: "Được! Vậy để ta đi kiếm Trầm bà nương!".

Tố Tố đưa tay cản gã lại nói: "Tiểu Trọng! Tỷ tỷ sợ lắm!".

Khấu Trọng ghé môi lướt trên má phấn của nàng, cười hì hì nói: "Tỷ tỷ yên tâm! Kẻ nào muốn đối phó với Dương Châu Song Long, đều không có kết quả tốt đâu!".

Lần này thì đến lượt Từ Tử Lăng kéo tay gã lại, nhắc lại từng chữ từng chữ một cuộc trò chuyện vừa rồi của Trầm Lạc Nhạn và Từ Thế Tích.

Khấu Trọng cả mừng nói: "Tạ thiên tạ địa, lần này thì bọn chúng đừng hòng chạm đến nửa cái gấu áo của ta!".

Lúc này thì Từ Tử Lăng và Tố Tố mới để gã đi.

- o O o -